

VÝBĚR VYSTAVENÝCH DĚL

Pan Heyde, 1965

Doktor Werner Heyde byl psychiatr, který se za druhé světové války zásadně podílel na organizování nacistického programu eutanázie. Po válce pracoval jako neurolog a konzultant soudu ve Flensburgu pod změněným jménem. V roce 1959 byla jeho pravá identita odhalena, byl zatčen a několik dní před soudem spáchal sebevraždu. Richterova teta Marianne, která trpěla schizofrenií, byla během války usmrcena v psychiatrickém zařízení v rámci výše uvedeného programu.

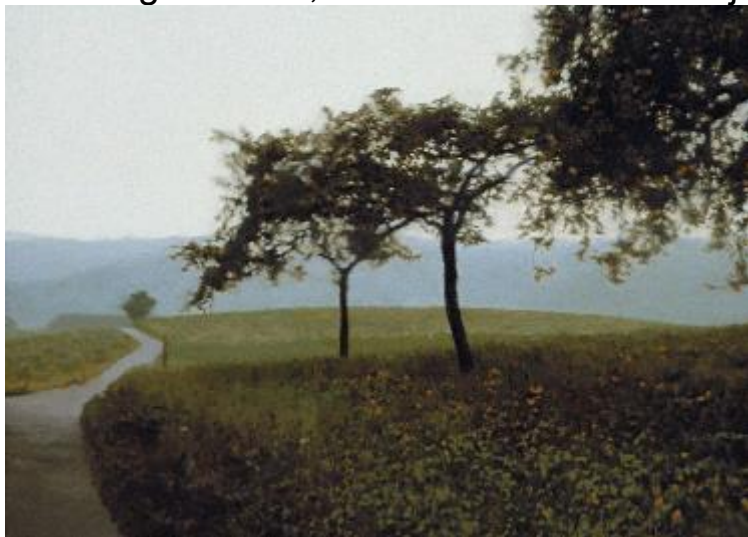
1025 barev, 1974

První díla ze série *Vzorníky barev* vytvořená v roce 1966 odkazovala k pop-artu a byla přímou kopií vzorníků barev, které byly k dostání v obchodech. V pozdějších verzích už Richter pracoval s principem náhody a vědomím nekonečné škály potenciálních možností. Ve shromažďování jednotlivých odstínů a jejich slepém, náhodném aplikování do předem připravené mřížky spatřoval „krásnou nesmyslnost“, stejně jako při malování fotografií.

Gudrun, 1987

Gudrun Ensslin byla jednou ze zakládajících členek západoněmecké radikální levicové skupiny Frakce Rudé armády, která od konce 60. let páchala atentáty v boji proti představitelům německé politické a hospodářské sféry a postavám spjatým s nacistickým režimem. Po sérii bombových útoků byla v roce 1972 zatčena a o pět let později, po sérii únosů pořádaných dalšími členy skupiny, byla nalezena v cele mrtvá. Oficiálně se hovořilo o sebevraždě, ta byla ale častokrát zpochybňována. Ač Richter žádným způsobem nesympatizoval s ideologií Frakce, uvedené události na něj silně zapůsobily.

Jabloně, 1987

Kromě působivých krajinomaleb s motivy moře, otevřených obzorů a vysokých hor se Richter věnoval i prosté venkovské krajině, které dominují louky a stromy. Tyto „skromné“ náměty považuje za pravdivější, než jsou romantizující přírodní scenérie, neboť daleko více souzní s malířovým vnímáním přírody. Ta může být, podle jeho názoru,

nelítostná a zcela nehumánní. Neshledává tudíž důvod ji oslavovat v uhrančivých kompozicích, ale touží nacházet krásno i v její všední podobě.

Betty, 1988

V roce 1977 začal Gerhard Richter vytvářet portréty své první dcery Betty. V roce 1988 namaloval Richter již třetí portrét *Betty*, ke kterému použil fotografii z doby, kdy bylo jeho dceři dvanáct let a na níž se odvrací od fotoaparátu a hledí na jednu z prací ze série *Šedá*.

Vzhledem ke specifické kompozici se stal portrét čteně interpretovaným a často srovnávaným s figurami z obrazů romantického malíře Caspara Davida Friedricha, jež jsou vyobrazeny zády k divákovi a hledí do krajiny. Sám Richter zdůvodňoval otočenou pozici portrétované v souvislosti se situací v současném umění, když o obraze hovořil jako díle, „které je také idealizací, protože jeho podstatou je touha po kultuře, po krásnu v umění, které již nemáme, což je důvod, proč se odvrací“.